

ЈАСМАН

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. XIV • Октобар 1982.

Примерак бесплатан

Растемо заједно у слободи, вољени граде

Беба Валчић (VII, „Бранко Радичевић“): МОЈ ГРАД У СЛОБОДИ

КАЛЕНДАР РЕВОЛУЦИЈЕ

БОР 3. ОКТОБРА 1944. ГОДИНЕ

Поподне 3. октобра око 14 часова јединице 23. дивизије ушле су у Бор.

Владимир Станојевић (VI, „3. октобар“):
ПОЗДРАВ ОСЛОБОДИОЦИМА

Ситна јесења киша ношена ветром није спречила становнике полупорушене рударске колоније да на улицама поздраве ослободиоце. Рушевине се виде на све стране. Немци су минирали и рудник, у намери да га после евакуације дигну у ваздух. Међутим, као много пута до тада, рудари Бора потврдили су колико им је окупатор мрзак. Систем жица на чијим се крајевима налазио динамит пресекао је један рудар Јаме. Бор је био спасен. Немци, у паничном бекству, тих првих дана слободног октобра, грчевито бране Брестовачку Бању, одакле је, такође, једино бекство могуће.

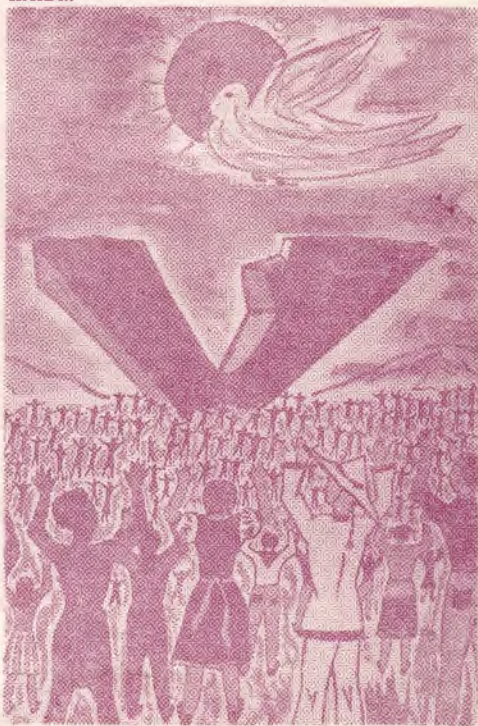
Из фелтона Трагови и сећања
„Борске новости“
број 20. од 12. XII 1979.

СЕЋАЊЕ НА КРАГУЈЕВАЧКИ ОКТОБАР

Октобар је. У мом граду се са доласком октобра много тога измени. Киша па да скоро свики дан и изазива суморна осећања у нама. Лишће је пожутело и почиње да пада. Птице су већ отишле на југ.

Док стојим крај прозора и посматрам досадно ромињање јесење кише, за тренутак помислим на ратне дане. Један месец ми раздире срце, крвави октобар у Крагујевцу. Овакве кише ме подсећају на оне које су 21. октобра 1941. спирале крв са лешева недужне деце, која су била свесна да невино одлазе у смрт у најбољим годинама, са недовршеним задацима и прекинутим играма.

Тужан је био Крагујевац. Тога дана сваку његову породицу погодила је велика несрећа. „А ипак сви смо ми живи, а мртви су наше убице“ — каже песникиња.

Ана Радојковић („Вук Караџић“):
МЕСТО СВЕВИДО

Тачно на трећу годишњицу трагедије на брежуљцима, 21. октобра 1944. године, Крагујевац је ослобођен од хитлеровских окупатора. Тако је 21. октобар постао не само дан туге и бола, него и радости, када људи Крагујевца истовремено одају пошту жртвама фашизма и славе ослобођење.

Летка Маџовски, VIII
Пета основна школа

Догађаји

НА „СТАЗАМА СЛОБОДЕ 82“

Неговање тековина и вредности револуције

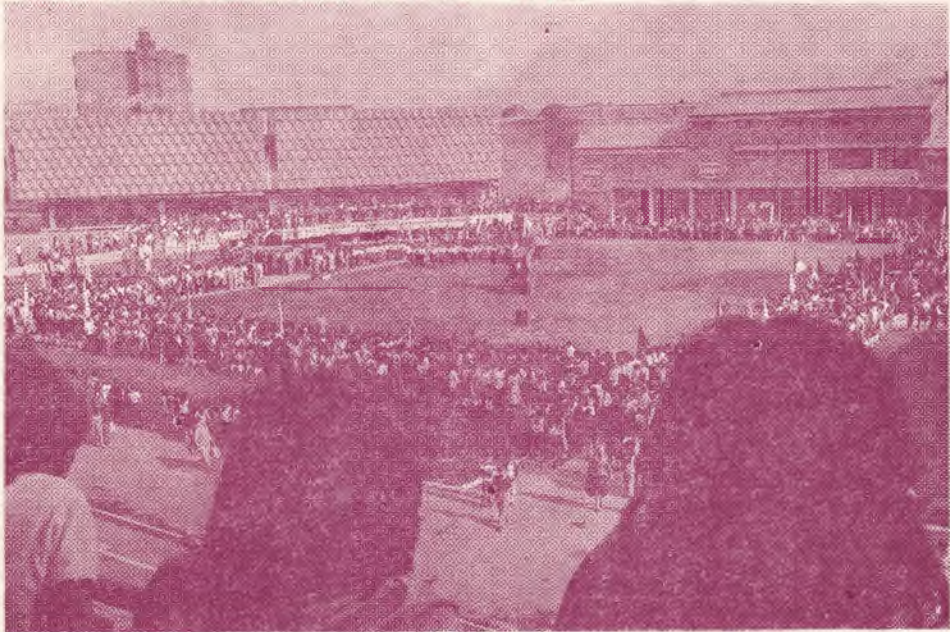
У време када обележавамо 90-годишњицу рођења друга Тита и 40-годишњицу Савеза пионира Југославије, организован је 22. и 23. септембра Други поход пионира Србије „Стазама слободе 82“. Основни циљ ове масовне васпитне и патриотске акције јесте да се подстиче и развија осећање припадности и љубави пионира према домовини и да се негују тековине и вредности револуције. У оквиру ове јединствене акције организована су три похода: у месној заједници, општини и Републици.

Општински поход пионира Бора кренуо је 22. септембра испред Дома пио-

нира и обишао споменик на месту бившег немачког логора „Берлин“. Тамо је учесницима похода говорио познати револуционар овога краја Миодраг Пајкић. Он је изнео своја сећања о бившим логорашима, радницима из свих крајева Југославије, па чак и из десетак земаља Европе, који су доведени у Бор на присилан рад. На месту некадашњег логора стоји споменик логорашима који симболизује руке од ватре.

Након тога, пионери су посетили заједничку Спомен-гробницу бораца Крајинског и Мајданпечког партизанског одреда који су погинули приликом ослобађања деце и стараца. Затим је поход наставио пут према Брестовцу где му је домаћин, пионирски одред школе „Станоје Миљковић“ и месна заједница, приредио леп програм и дочек.

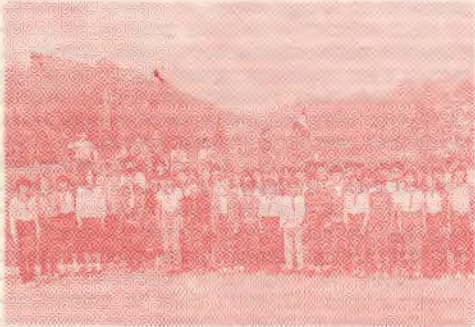
Истог дана, око 17 часова, учесници општинско похода, у коме су учествовала 72 пионира из борских основних школа, раздрагани и распевани, стигли су у пионирско одмаралиште „Младост“ на Савачи и дочекали републички одред „Озрен“, који је дошао после боравка у Злоту. Домаћини, пионери другог и трећег разреда школе „3. октобар“, приредили су заиста леп програм за све.

НЕЗАБОРАВНА СЛИКА СА СВЕЧАНЕ СМОТРЕ ПИОНИРА НА ТРГУ ОСЛОБОЂЕЊА У БОРУ

Сутрадан, 23. септембра најпре је положено цвеће на споменик Петра Радовановића, а затим се на свечаној смотри, поред учесника републичког похода, испред споменика палим борцима на Тргу ослобођења у Бору, окупило око 5.000 основаца борске општине. Окупљени су пажљиво слушали казивање Радмила Милетића, борца Девете српске ударне бригаде, и пригодан рецитал ученика школе „29. новембар“. То је био празник за наш град који је тога септембарског дана био окићен заставама.

УЧЕСНИЦИ ОПШТИНСКОГ ПОХОДА КРАЈ СПОМЕНИКА ПЕТРА РАДОВАНОВИЋА

После смотре, учесници републичког и општинског похода су посетили Дом културе, где их је поздравио Славиша Фришковић, председник ОК ССО Бора, и гостима уручио пригодне поклоне. Претходно су, сви заједно, обишли изложбу „Пионири у НОБ-у“ и гледали филм о Бору и околини. На крају, домаћини су испратили своје госте уз срдчан поздрав и жељу за поновним виђењем.

Овај расстанак није и крај дружењу, оно се наставља. Поход је био леп, други ће бити још лепши, али ће сваки у себи носити ону основну идеју о другарству и љубави према домовини и револуционарним традицијама,

*Дејан Таникић, VI
Дејан Николов, V
„3. октобар“*

„Идемо, певамо, стазом партизана одјекују горе — Тито је са нама“

Сви смо се дружили као браћа и сестре

Зовем се *Зорана Станојевић*, ученица сам VII разреда Основне школе „29. но-

вембар“. Мени је припала изузетна част да у овогодишњем походу представљам пионире борске општине. Веома сам се обрадовала, јер сам знала да ћу видети разна историјска места, упознати многе моје вршњаке и склопити нова и незаборавна пријатељства.

Пионири из свих општина у СР Србији и њихови другови из братских социјалистичких република, у Походу „Стазама слободе 82“, образовали су три здружена пионирска одреда — „Озрен“, „Радан“ и „Ужичка република“.

Наш одред се звао „Озрен“ и образован је на месту где је некада формиран истоимени партизански одред. То место се налази у селу Липовцу, у подножју планине Озрен.

Одреду су прикључени и другови из свих наших социјалистичких република, тако су нашем одреду припали пионири из Скопља, Никшића, Тузле, Задра и Цеља. Било нас је укупно 78 учесника.

За све нас, у Алексинцу је припремљен пригодан програм, а ту смо се упознали са Будимиром Нешићем, аутором књиге „Пионир сам, тим се дичим“. Из Липовца смо, преко Сокобање и Бољевца, кренули у Бор. У Злоту је наш одред обишао спомен-парк у центру села, спомен-собу Петра Радовановића и читачоницу „Милан Поповић“. Одред је коначио у одмаралишту „Младост“ на Савачи. Присуство одреда централној смотри и изузетан дочек у нашем граду многим учесницима је остао у незаборавном сећању.

Затим смо кренули према Смедереву. Прошли смо преко Жагубице и Петров-

ца, а на Чачалици, од пионира из Пожаревца, свако од нас је добио разгледницу са адресом једног пионира и поруком: „Јави се“. Смедерево нам је остало у сећању због смештаја код пионира и по сузама девојчица које су остале без гошћи, јер је нас другарица било мање.

Зрењанин је такође био сјајан домаћин. Детаљније смо се упознали са животом и радом народног хероја Жарка Зрењанина, по коме је овај град добио име, и Сервом Михаљем.

Ја сам била смештена код породице Ковач. У њиховој кући сви су се трудили да ми боравак буде што лепши, почев од баке па све до најмлађег Тоњија.

У Новом Саду смо посетили Музеј социјалистичке револуције а затим се задржали у месту Јабука, где нам је један преживели борац причао о погибији Бошка Бухе и једне младе партизанке. Обишли смо Фрушку гору, Легенку — новосадско летовалиште, и боравили у Суботишту, у партизанској школи, где смо разговарали са учитељицом ове школе.

Задње планирано место похода био је Београд. У Пионирском граду је одржано посело „Шта је најлепше на Походу здружених пионирских одреда“, а затим заједничка игранка. Ово вече је било и радосно и тужно. Радосно, зато што смо

се сви дружили као браћа и сестре, а тужно — јер је то било задње вече које смо провели заједно.

Други дан у нашем главном граду провели смо у обиласку историјских знаменитости и Спомен-комплекса „Јосип Броз Тито“, где смо положили цвеће на гроб друга Тита.

На завршној свечаности похода поздравила нас је Милева Луна Платојевић, председник СУБНОР-а СР Србије. После свечаности, сва три одреда су засадила спомен-саднице, а затим смо се сви заједно, кроз песму и сузе, другарски растали.

Основни циљ читавог похода био је неговање традиција револуције и развијање другарства и заједничтва међу пионирима широм наше домовине.

Дуго ћу се сећати Душанке из Новог Кнежевца, Иване из Задра, Аријете из Приштине, Росанде из Никшића, Јасне из Тузле, Андреја из Цеља и Енисе из Скопља. Са многима сам измењала адресе, а већ сам разговарала са Гоцом из Неготина и другом из Сокобање.

Незаборавно путовање и дружење, књиге, значке, налепнице и проспекти увек ће ме подсећати на дивне дане Похода „Стазама слободе 82“.

Зорана Станојевић, VII
„29. новембар“

„Растемо под заставом Тита“ — Да нам живи, живи рад

У знак љубави и сећања пионира на друга Тита и њихове решености да наставе његовим путем и дају свој допринос развоју самоуправне заједнице наше земље, Савет Савеза пионира Југославије одлучио је да и XIII Југословенске пионирске игре носе назив „Рас-

темо под заставом Тита“ а да тема игара буде „ДА НАМ ЖИВИ, ЖИВИ РАД“.

За давање сталног назива играма „Растемо под заставом Тита“ и проглашење теме „Да нам живи, живи рад“ у време обележавања 90 година рођења друга Тита и 40-годишњице пионирске организације било је више разлога.

Савез пионира настао је и развијао се под заставом Тита. Велику љубав и бригу за пионире друг Тито је исказивао много пута. Пионири Југославије живе, расту и стварају у земљи слободе и братства, коју је друг Тито оличавао. Настављајући његово велико дело, они граде своју срећну будућност.

У својим порукама друг Тито је често истицао значај рада у формирању личности, лепоту и достојанство рада, недељивост рада на умни и физички, личну срећу човеку што сопственим радом гради лепши живот себи и заједници, презир према лењости и безидејности — које се јављају кад нема правог стваралачког рада.

Тема „Да нам живи, живи рад“ — рефрен је из познате Песме раду, која је у послератним годинама била присутна у обнови и изградњи ратом опустошене земље. Ово сећање на општи занос и полет свих грађана наше земље, на прве радне акције као „ковачнице нових људи“, као нова бојишта где се љубав према земљи доказивала радом — треба да истакне хумани и патриотски карактер који је рад увек имао у условима развоја наше социјалистичке заједнице.

ОБЛАСТИ ИГАРА

Тема, циљеви и задаци игара омогућавају сваком пионерском колективу да, уз коришћење и других програма, сачини свој програм који треба да обухвата следеће области:

1. Однос према учењу

Тема игара обавезује пионире на испуњавање свог основног задатка — учења; да још потпуније откривају и заволе лепоте учења, да развију осећање задовољства сопственим радом, да се у учењу учвршћују односи поверења и другарства међу пионирима и са наставницима, да се негује учење у паровима или групама, да се учење доживи као стваралачки чин, да се стално проналазе нови, занимљиви путеви у усвајању нових знања, да се у процес учења унесе експерименти, истраживање и примена стечених знања.

2. Однос према личној и друштвеној имовини

Ове игре теже томе да пионир стекну домаћинске навике и однос према својој школи, да брину о изгледу школе „од подрума до тавана“, о дворишту, травњацима, алејама, вртовима, школским пољопривредним добрима, игралиштима, о богатству њених збирки и учила.

3. Учесће:

- у друштвено-корисном и производном раду;
- организованим облицима штедне;
- услужним делатностима;
- заштити животне и радне средине;
- проналазачким акцијама;
- акцијама солидарности.

У свакодневном одржавању и улепшавању школске средине, учешћем у акцијама месне заједнице и шире околине, уређењем спомен-обележја, паркова. Учесћа у радним акцијама, у изградњи

појединих објеката, у пољопривредним радовима и учешћа у производном раду организација удруженог рада. У акцијама прикупљања секундарних сировина, акцијама солидарности и друго.

У свим активностима у области примењених уметности, вештинама „уради сам“, проналазаштву, стваралаштву и друштвено-корисном раду треба развити облике пионерског самоуправљања, упорност и одговорност за организовање заједничких договорених задатака.

ИЗ ПРОГРАМА ЛПИ

НАПОМЕНА: О садржајима игара у пионерским колективима према узрасту у новембарском броју.

КОНКУРС РАДИО-БЕОГРАДА ЗА „НЕДОВРШЕНУ ПРИЧУ“

КОШАВА

Пионирке, пионире, другови наставници, родитељи!

У години када прослављамо четрдесетогодишњицу постојања и рада Савеза пионира, покренули смо нову акцију — КОНКУРС ЗА ПРИЧУ из пионерског живота из време рађања Савеза пионира.

Почетак приче написао је дечји писац АРСЕН ДИКЛИЋ — аутор познате трилогије „Салаш у Малом Риту“, „Јесењ у мртваји“ и „Моршкни снегови“, чија је тематика инспирисана подвизима детињства у рату. Причу „КОШАВА“ Диклић није завршио, пружајући вам прилику да сами допишете крај.

Конкурс има за циљ да у области пионерског литерарног израза кроз стваралачку игру на специфичан начин допринесе обележавању пионерског јубилеја.

Право учешћа на конкурс у имају сви пионире од I до VII разреда из целе наше земље. Конкурс је отворен до 29. новембра. Предлози за наставак могу бити писани на свим језицима наших народа и народности, а сваки пионир може да конкурише само једним радом. Своје настазке незавршене приче, не дуже од 70-так редака — читко писане руком или откуцане на машини, шаљите нам на адресу: Радио — Београд, редакција Програма за децу, 11.000 Београд, Хилендарска 2, са знакомом „за конкурс за пионерску причу“. Не забравите да наведете своје име и презиме, разред, школу, место становања и пуну адресу.

УТИСЦИ ЧЛАНОВА ПИОНИРСКЕ ДЕЛЕГАЦИЈЕ БОРА О БОРАВКУ У АЛЖИРУ

Другарство се ковало у кампу „Хуари Бумедијен“

У сваком дечјем кампу, па и овом у Орану, најважнији су игра и дружење. Нарочито је било лепо и незаборавно склапање пријатељства са члановима делегација из других земаља. Језик и боја коже не представљају никакву препреку за присно дружење и нераскидиви ланац зближавања.

ПРИЈАТЕЉСТВО НЕ ЗНА ЗА ГРАНИЦЕ — ЈУГОСЛОВЕНСКА ДЕЛЕГАЦИЈА И ПРЕДСТАВНИЦИ МАЛИЈА

Организатор је за време трајања логоровања пружио прилику свим девојчицама и дечацима да свако упозна своје нове пријатеље. Сви смо то користили свуда, на сваком месту и у сваком слободном тренутку. У собама, на стазама, у маршу рађала су се нова пријатељства, нове везе и познанства. Прикупљане су бројне адресе, дате чврсте обавезе о будућем дописивању и могућим посетама. Нарочито су на међуделегатским сусретима кована нова познанства. Али, пионири нису то чинили само са својим вршњацима, него и са вођама делегација, јер су се и они потпуно стопили у тај дечји живот и свет. Дружељубље се стварало свуда, па и на фудбалским утакмицама — када су уједно играле „репрезентације“ и Азије, и Африке, и Европе. О дружењу су оловке писале километре и километре редова, понекад и неразумљивим знацима, а пријатељства се ширила целим светом.

Сада писма круже од пријатеља до пријатеља, незаборавно другарство остаје трајно и никад непољуљано, јер деца света говоре само једним језиком, језиком срца. Дивно је то истакла Вера

Керекеш у песми „Далеком пријатељу“, које се сада прisetих:

ПИОНИРСКЕ ДЕЛЕГАЦИЈЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ И СССР-а

„Ти немаш сунца колико ја,
ти немаш ноћи какве су моје,
ти немаш јесени и пролећа,
код тебе су и лета беле боје.

Али и ти и ја имамо слична срца и
снове, и ти и ја желимо:

**ДА ЉУДИ ЗАУВЕК ЗАБОРАВЕ СВЕ
МРЖЊЕ И РАТОВЕ.“**
Радомир Жикић, VIII
Пета основна школа

ДЕЛЕГАЦИЈА ЧЕХОСЛОВАЧКЕ

НАПОМЕНА: О националном дану наше пионирске делегације за време боравка у Орану писаћемо у новембарском броју.

МЕСЕЦ КЊИГЕ

У посети дечјем одељењу Народне библиотеке

У просторијама Народне библиотеке у нашем граду годинама постоји и веома успешно ради дечје одељење. Раду овог одељења се поклања изузетна пажња јер се са њега регрутују будући чланови одељења за одрасле.

Дечје одељење има фонд од око 25.000 књига. Поред комплетне лектире за основну школу, одељење располаже великим бројем сликовница и књига за предшколски узраст и избором најбољих дела из домаће и стране литературе.

НАЈДРАЖИ КУТАК ЗА ДРУЖЕЊЕ СА КЊИГОМ

Укупан број чланова на одељењу је 2.006. Ова бројка ће се знатно повећати у току Месеца књиге, када се обавља традиционални бесплатни упис првака. Лепе и корисне књиге свакодневно иду из руку у руке.

Књига је сваком најбољи друг и највећи извор знања.

Милош Рајзнер, VI
„Бранко Радичевић“

ОСТВАРЕН САН

Првог уторника после подне он је међу првима стајао пред закључаним вратима библиотеке и чекао на професора-библиотекара. Када се професор појавио и кад је откључао врата и пустио их у хладовиту уску собу, поред чијих су зидова били ормани пуни књига, за дечака је на ступило остварење једног дуго сањаног и живо жељеног тренутка.

(Одломак из приповетке „Дечак и књига“).

Иво Андрић

НАШ НОБЕЛОВАЦ ПОРЕД ЛЕГЕНДАРНОГ МОСТА

Књига храни младост, доноси радост старости, украшава срећу, пружа уточиште и утеху у несрећи, забавља код куће, није на одмет напољу, бди с нама, прати нас на путу, на селу.

Цицерон

УЧЕНИЦИМА И РАДНОМ
КОЛЕКТИВУ ШКОЛЕ
„ВУК КАРАЏИЋ“

ЧЕСТИТАМО

8. НОВЕМБАР — ДАН ШКОЛЕ,
РЕДАКЦИЈА

ВЕСТИ ♦ ВЕСТИ ♦ ВЕСТИ ♦ ВЕСТИ ♦ ВЕСТИ*Поводом Дана ослобођења града***СВЕЧАНО ОТВОРЕНА ПРЕУРЕЂЕНА ШКОЛСКА ЗГРАДА**

У суботу, 2. октобра је у нове, светле и савремене учионице ушло око 2.030 ученика основних школа „Бранко Радичевић“, „29. новембар“ и Специјалне основне школе. Тим поводом је одржана свечаност уз пригодан рецитал „Мојим венама тече руда растопљена“. На свечаности је говорио Јовица Андрејић, директор Радне организације основних школа.

СА СВЕЧАНОГ ОТВАРАЊА ШКОЛСКЕ ЗГРАДЕ

Иначе, за поправку заједничке школске зграде утрошено је око 60 милиона динара обезбеђених општинским самодоприносом. Сви радови су на време завршени и није било знатнијег поремећаја у настави.

После свечаности, присутни гости, родитељи и званице обишли су школске просторије и упознали се са условима за учење и рад ученика и наставног особља.

*Весна Мигић, VIII
Милош Рајзнер, VI
Виолета Трајковић, VI*

ИЗ КРИВЕЉА*2. октобра, на Дан ослобођења Кривеља***ПРИГОДАН ПРОГРАМ УЧЕНИКА ШКОЛЕ „Ђ. ЈАКШИЋ“**

Ученици Основне школе „Ђура Јакшић“ у Кривељу, поводом Дана ослобођења свога села, извели су пригодан кул-

турно- забавни програм пред кућом револуционара Драгог Симоновића, у којој је смештена сеоска библиотека.

На свечаности је говорио Драгољуб Николић, председник СУБНОР-а Кривеља.

*Друштвено-корисним радом***ОБЕЗБЕЂУЈУ СРЕДСТВА ЗА ЕКСКУРЗИЈУ**

Од почетка нове школске године, ученици школе „Ђура Јакшић“ договорили су се да брањем купина, шипурака, сакупљањем флаша, старе хартије и метала обезбеде средства за извођење екскурзије.

До сада су, на плантажи Основне организације коопераната „Пољопром“, убрали око хиљаду килограма купина и обезбедили 11 хиљада динара.

*Наташа Огашановић, VIII***ИЗ БРЕСТОВЦА***Акција ученика виших разреда***БЕРБА КУКУРУЗА НА ЏАНОВОМ ПОЉУ**

Ученици виших разреда Основне школе „Станоје Миљковић“ из Брестовца и подручних одељења у Шарбановцу и Метовници, 29. и 30. септембра ове године, били су на берби кукуруза са задружног имања на Џановом пољу, недалеко од Брестовца. У овој корисној акцији је убран кукуруз са површине од 7 хектара.

Прикупљени новац иде у касу за ђачке екскурзије.

*Јаносевић Снежана, VII**Крајем септембра***ОДРЖАН ЈЕСЕЊИ КРОС**

Крајем септембра је за ученике од V до VIII разреда школе „Станоје Миљковић“ одржан јесењи селективни крос. На кросу је најбоља женска екипа била из Брестовца а мушка из Метовнице.

После тога, одржан је турнир у малом фудбалу и рукомету. Најбоља екипа у фудбалу је из Шарбановца, а у рукомету из Брестовца.

Нена Младеновић, VIII

ВЕЛИКА АКЦИЈА

Ученици осмог разреда школе „Станоје Миљковић“ организовано су ступили у акцију прикупљања новца за ђачку екскурзију. Заједно са осталим ученицима школе, учествовали су у прикупљању шипурака и постигли солидне резултате.

УЧЕНИЦИ У АКЦИЈИ ВАЂЕЊА ЦРНОГ ЛУКА

Осим тога, били су врло активни у акцији вађења црног лука са задружног имања, засађеног на површини од 4 хектара. У овој корисној акцији су за 4 сата извадили четири и по тоне црног лука.

На састанцима омладинске разредне организације чули су се и предлози о организовању ђачких приредби и манифестација, са којих би се новац од продатих карата уложио у касу ђачке задруге за организовање екскурзија.

Дивна Симикић, VIII

ИЗ ЗЛОТА

У школи „Петар Радовановић“

УСКОРО НОВА ШКОЛСКА САЛА

Кроз неколико дана ученици школе „Петар Радовановић“ добиће преуређену школску салу. Реновирање је почело крајем прошле школске године, али су радови настављени тек недавно.

Тако ће ова школа ускоро добити адаптирану и потпуно опремљену салу.

Припреме за зиму

УВОДИ СЕ ПАРНО ГРЕЈАЊЕ

Ученици и радници школе „Петар Радовановић“ недавно су почели са при-

премама и копањем канала, како би цеви за парно грејање из школе повезали са централним грејањем и тако потпуно спремни дочекали зиму.

На школском имању

ЗАВРШЕНИ ЈЕСЕЊИ РАДОВИ

На свом школском имању у Злоту ученици су завршили све јесење радове. Окопане су воћке, око њих је земља уредно очишћена. Засађен је велики број јагода и осушени делови биљака уклоњени.

Чекује се богат принос са овог имања наредне године.

Музафера Халил, VII

Гисмоћ деци Палестине

ДВЕ ШКОЛЕ ПРИКУПИЛЕ 22.700 ДИНАРА

Ученици и радно особље Пете основне школе прикупили су 12.700 динара као помоћ деци Палестине. Ова хумана акција још траје.

И ученици и колектив школе „3. октобар“ прикупили су као помоћ 10.000 динара. Акција је наишла на широк одзив ученика и наставника.

Драгана Адамовић, VIII

ВЕСТИ ИЗ СПОРТА

Поводом Дана школе

ТУРНИР У МАЛОМ ФУДБАЛУ И РУКОМЕТУ

У среду, 29. септембра, и петак, 1. октобра, поводом Дана школе „3. октобар“, одржан је на стадиону за мале спортове турнир у малом фудбалу и рукомету. На турнир су позване екипе из свих градских и сеоских школа.

Највише успеха у обе спортске дисциплине имале су мушка и женска екипа из школе „Бранко Радичевић“.

Милош Рајзнер, VII

РЕШЕЊЕ ИСПУЊАЉКЕ У ОВОМ БРОЈУ:

ВОДОРАВНО: Берба, рудар, сират, вајар, рикша, Сисак, Ђилам.

МОЈА СТРАНИЦА

МОЈА МЛАДОСТ

Младости моја,
ох леги цвеће,
знам да сам сам,
ја сам несрећно дете.

Али непрестано
храбрим срце своје,
младости моја,
све најлепше моје.

Ја сам тако сам,
без драгих родитеља,
ипак, у срцу имам
пуно лепих жеља.

Младост је сунце,
живот је ко река,
све што је лепо
то је за човека.

Са сломљеним срцем
у нади ја живим,
и за тугу своју
баш никог не кривим.

А ништа лепше
од младости није,
старост је зима,
младост сунце грије.

Нећу да ми смета
та самоћа клета,
јер младост је — осећам,
баш кад живот цвета.

СИРОЧЕТОВ САН

Сироче сам, сироче сам,
немам тате, немам маме,
раздвоји нас зла судбина,
скриле су их гробне таме.

Али снова, златних, сретних
често имам ко на јави,
па ми мајка дође с њима,
мајка драга — туга моја.

Пресретне ме, пољуби ме,
па ми нежно онда каже:
— Не бој ми се, чедо моје,
твоји драги крај те стоје.

Ал' кроз прозор светло сине,
моја срећа брзо мине.
Пробудим се и погледам
лежим тужан у самоћи.

ШТЕДИТЕ

Штедите, јер је лепо имати више,
штедите за ваше боље сутра.
Штедите за љубав, штедите за све,
расипништво ничему не води,
кад се увек штеди, то највише вреди.

ЉУБАВ ЈЕ СВЕ

Љубав је песма,
љубав је све,
љубав је танго
за нас двоје.

Љубав треба ширити,
за љубав мораш
урадити све.

За љубав треба живети,
за њу себе целог дати.

Љубав је најлепша песма,
љубав је наша срећа,
љубав је живот
и радост највећа.

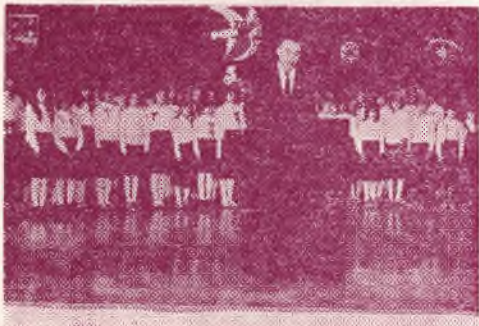
Зато ти искрено кажем:
љубав је без цене,
љубав је сунце
за тебе и мене.

Влада Станојевић, VIII/4
„Бранко Радичевић“

Основна школа „3. октобар“ прославила је свој јубилеј — двадесетогодишњицу постојања и успешног рада у знаку 90-годишњице рођења друга Тита, 40-годишњице Савеза пионира Југославије и 38-годишњице живота и рада у слободи. Прослава је трајала три дана и била испуњена разноврсним и успешним манифестацијама.

У сали Музичке школе, 1. октобра, одржана је смотра културно-уметничких секција: хорске, рецитаторске, драмско-рецитаторске, литерарне, фолклорне, ликовне и техничке и ритмике. Свака тачка из програма била је пропраћена бурним аплаузима присутних ученика, родитеља и гостију. У програму су учествовала и деца из забавишта и својим наступом скренула пажњу лепим тачкама.

Централна свечаност је одржана 2. октобра у просторијама школе. Присутне госте, званице и представнике Јаме поздравио је директор школе Градимир Алексић и нагласио да је на почетку рада ове школе број ученика био 752, распоређених у 20 одељења школске 1962/63. године, десет година касније било је 1.104 ђака распоређених у 38 одељења, да би ове школске године наставу похађало 1.062 ученика у 36 „чистих“ и једном комбинованом одељењу.

ПОЗДРАВНИ ГОВОР ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ

Од 1. септембра 1981. године школа има и рејонско одељење у Слатини.

Почев од 1. октобра 1979. године школа користи нову, савремену и модерно опремљену школску зграду, која је изграђена и опремљена средствима самодоприноса. У новој згради школа је добила пет кабинета, две радионице за ОТО, 16 специјализованих учионица, 10 дидактичких кабинета, три просторије за рад забавишта, библиотеку, трпезарију и управне просторије. Недостаје фискултурна сала која ће бити накнадно изграђена. За извођење наставе и рад

ОШ „3. ОКТОБАР“ ПРОСЛАВИЛА СВОЈ

Свечано, радно

ФОЛКЛОРНА ГРУПА ИЗ СЛАТИНЕ

слободних ученичких активности, школа располаже скоро свим наставним средствима и дидактичким материјалом.

У раду са ученицима тренутно је ангажовано 51 просветни и 19 осталих радника. Сви су послови покривени стручним кадром.

ДЕТАЉ СА СМОТРЕ КУЛТУРНО — УМЕТНИЧКИХ РЕЦИТАЛА И

О и јубиларно

Школа је на свом походу ка школи без поноваца од 87% пролазности у школској 1962/63. стигли до 79 одсто у школској 1980/81. години. Сваке године око 40 процената ученика заврши разред са одличним успехом. До сада је у овој школи своје основно образовање стекло 2.046 ученика, међу којима је 129 носилаца дипломе „Вук Караџић“ и 238 носилаца других специјалних диплома.

Ученичка самоуправа остварује се кроз рад одељењских заједница, разредних и школске заједнице ученика, као и кроз рад ученичких секција и њихових друштвених организација.

Радам у секцијама обухваћени су, према својим склоностима и интересовању, готово сви ученици школе.

Организација извиђача, Подмладак Црвеног крста и Покрет горана окупљају, такође, већи број ученика.

Бројни су и значајни резултати које су ученици остварили у оквиру секција и научних група. За своју културно-просветну делатност ова школа је добила

УЧЕНИЧКИХ СЕКЦИЈА — НАСТУП
КОРА

велики број захвалница и признања за разне друштвене и хумане акције.

То је, између осталог, истако директор школе у свом излагању о досадашњем раду.

У другом делу свечане академије, за све присутне, приказан је део програма: рецитал „Слобода — све је без тебе ништа, ништа је са тобом све“, затим су наступили хор и балетско-ритмичка група. Свака тачка је била топло поздрављена.

Није изостао ни традиционални разговор пионира са рударима. Сасвим спонтано, пионири су рударима постављали разна питања о животу, условима рада и интересовању за рударски позив. Одговори су били веома занимљиви и искрени.

ТРАДИЦИОНАЛНИ РАЗГОВОР ПИОНИРА СА РУДАРИМА

После приредбе, члановима наставничког колектива су уручена признања и награде за десет, двадесет и тридесет година проведених у колективу.

Представник ООУР Јама пожелео је ученицима и особљу школе „3. отобар“ много успеха у раду и јубиларне празнике, потом је извршена размена поклона.

Последњег дана свечаности, 3. октобра, ученици школе су учествовали у полагању венаца и цвећа на споменике у Четвртој месној заједници.

Одржана су и међушколска спортска такмичења у рукомету и ногомету.

Тако је ова најмодернија и, по броју ученика, највећа школа у Бору прославила свој јубиларни празник. Сви досадашњи постигнути резултати су истовремено и изазов за нова прегнућа и обавезе.

Драгана Адамовић, VIII
Сунчица Манзаловић, VII
Драгана Мушић, VII
„3. октобар“

ПЕСМА ДО

Т И Т О

ТИТО је пчела на цвећу.
ТИТО нам је створио срећу.
ТИТО је лапта у лету,
ТИТО је најбољи друг на свету.

ТИТО је маршал из боја,
ТИТО је творац СКОЈ-а.
ТИТО је симбол слободе,
Његове идеје напред воде.

И сада, кад није са нама
ТИТО ће вечно живети у нама.

*Ненад Филиповић, VI
„3. октобар“*

СРЕЋНА САМ ШТО ЖИВИМ У СЛОБОДИ

Било је офанзива много:
Кадињача, Козара и хладних вода,
малих Миша и
Бошка бомбаша.
Жеља за слободом
их је напред водила,
вера у победу
све друго надјачала.

Ишли су храбро за Титом,
крв своју проливали.
Борили се смело
док слободу нису исковали.

Многи су за ову слободу
животе своје дали.
Захвални смо свима
који су за нашу слободу пали.

*Зорица Дојковић, V
Шарбановац*

МОЈА ДОМОВИНА

Волим цвеће,
људе, руже миле
и птице што су
на гранама гнезда свиле.

Волим свет,
живот око мене,
пролеће у рана јутра
и лишће када у јесен вене.

Волим ветрове када дувају низ поља,
потоке што јуре са планина,
волим стада кад мирно пасу
— јер све је то моја домовина.

*Дивна Симикић, VIII
Брестовац*

ДОМОВИНА

Домовино моја мила,
Крв се за те много лила.
Ти си мени најмилија,
Твоје лице сунцем сија.

*Соња Алексић, VI
„Бранко Радичевић“*

ТРЕЋИ ОКТОБАР

Трећи октобар је као цвет у мају
И увек у истом сјају.
Дан ослобођења је он,
Ја га носим у срцу свом.
3. октобар свечарски је дан,
У свима нама као пролеће распеван.

*Валентина Хорти
„Станоје Миљковић“*

Састанци чланова редакције, сарадника, читалаца и пријатеља „Јасмина“ одржавају се сваке среде од 12,30 до 13,30 часова у просторијама листа (Дом пионира, на спрату).

ПЕСМЕ**СПОМЕНИК**

Покрај стазе где су чете пролазиле
сада стоји споменик
и сваког подсећа
на те крваве дане,
сваког опомиње:
„Овде су, друже, ђаче,
гинули партизани,
непријатељи су их стрељали, вешали,
нису их штедели,
али су они напред ишли из боја у бој
док нису ослободили крај свој“.

Сања Андрејић, III
Шарбановац

Тања Филиповић (V, Пета осн. школа):
ПАРТИЗАНСКА КОЛОНА ПРЕЛАЗИ
РЕКУ

ПАЛИМ ХЕРОЈИМА

Када су од Ваља Рнжа пошли,
храбри партизани су многим
опасним путевима прошли,
борбу су за борбом водили
док фашисте из целог краја
нису истерали.

Сада је слободна
наша домовина цела,
а у нашим срцима живе
пали хероји и њихова
јуначка дела.

Горан Бусић, III
Шарбановац

ПРВА ЉУБАВ

Један мангуп плави мене стално мучи,
Свуда прича да ме јако воли.
А кад прође поред мене,
Само ћути, ништа не говори!

Ипак, када ми некад намигне,
Ја сва уздрхтим, поруменим
И на тај његов миг
Целога дана непрестано мислим.

И тако: миг за мигом,
Дрхтај за дрхтајем,
Мени је сасвим довољно
Да полетим срећна.
Зар вам се не чини
Да је то љубав прва?

Снежана Симоновић, VII
„3. октобар“

Одабране песме

Мој народ јутрос крова нема
И онај ко има, више не вјерује у кров.
Убија нас земља и камен
Које смо толико вољели,
Због којих смо висили на вјешалима,
усправно стајали на стрелиштима.
Нека убије!
Поднијећемо и то
И још једном све претворити
У ону страшну љубав
Човјека и камена.

Јеврем Брковић
Бар

БОР

Овдје фабричке сирене буде сунце и
људе
Овдје се планине као податне жене нуде
Утробу своју и своја њедра раскопчавају
Да побакре да посребре да позлате
Прољеће ово

Овдје је најкраћа веза између земље и
човјека
Па као бајка нека рудник ко замак чека
Жуљеве рударске руке и очи ужагреле
Да позлате да посребре да побакре
Прољеће ово

Марко Војводић
Бор

НАГРАДЕ

(Првонаграђени рад повдом Дана цивилне заштите)

„ЈЕДАН ЈЕ ЧОВЕК СРЕЋИ СЛОБОДА ИМЕ ДАО“

Тито. Тако топло звучи та реч. Реч која са четири слова открива тако много.

- Човека са срцем већим од света.
- Вођу који је само за победе знао.
- Архитекту новог света несврстаних, света поверења, равноправности, љубави и мира.

Мајка га њихала у колевци док је народ, још под јармом освајача, сањао о човеку који ће га повести у ново су-тра.

Почео је да расте и сазрева у време када је живот често био претешко бреме за леђа сиромашног и, вековним угњетавањем, измученог народа. Сиромаштво му је дало одлучност. Тежак живот снагу. Природа мудрост а мајка — живот да би био највећи син наше историје.

Идеали су му дали снагу, вољу и моћ и Он стаје на чело народа који започиње своју битку, битку против свега мрачног, а за све што је лепо.

Многи су покушавали да покоре мали балкански народ, да униште онај вечни пламен жеље за слободом и братским животом. Није им успело. Ни оружјем, бајонетима, бомбама и ватром, мржњом коју су сејали међу народе, желећи да разједине оно што је у њима сједињено од искона — срце нове Југославије. Сада је било јасно да је светао циљ, вековни сан Југословена, на домак руке. Воља и одлучност, жеља и храброст рушиле су све препреке. Силу, глад, болест, све недаће.

А на челу био је Он.

- Звезде му дадоше сјај да народу светионик буде.
- Сунце му даде топлину да би друг, пријатељ и отац био.
- Камен му даде чврстину да непобедив буде.
- Шуме му дадоше моћ да би градител био.
- Живот му даде ум да вођа и претходник свему светлом буде.
- Народ му љубав даде да би му био путоказ и вечност.

На рукама ју је носио. Очима миловао. Срцем својим грејао, вољом и снагом одлучно бранио.

Слободо! Тако дуго очекивана. У сваком си оку, срцу, на сваком лицу. Преко свих провалија Он те је пренео. А са тобом дошла је срећа. Срећа, јер почиње ноzi живот и нова борба за лепо данас и лепше сутра. Свуда се гради, ради. Ничу фабрике, путеви, пруге, болнице, школе. . . .

Братство и јединство је постало нераскидиви део нас.

Због жртава који су живот дале, бранићемо га срцем.

Због плача над згариштима бранићемо га љубављу.

Због Тита бранићемо га животом и заветом да ћемо ићи његовим путем, јер нове победе чекају на нас.

Јаворка Спасић (VII, „29. новембар“):
ПОРТРЕТ ДРУГА ТИТА

Победа за победом. А синоним свих успеха наш је Т И Т О, јер је:

- Знао да води кроз сва беспућа,
- Јер је веровао у све добро и лепо,
- Јер је своју величанственост прено-сио на друге, обавезујући на нове победе,
- Јер је био претеча свега хуманог и новог,
- Јер је био друг, учитељ, вођа.
- Јер је био човек који је срећи СЛО-БОДА име дао.

Едита Миљковић
Бор

Другонаграђени рад поводом Дана ци вилне заштите)

„ЈЕДАН ЈЕ ЧОВЕК СРЕЋИ СЛОБОДА ИМЕ ДАО“

Гледам ово чисто и плаво небо и видим његове очи, слушам песму славуја и чујем његов глас, осећам срећу и младост и знам — то је ОН.

Велик као сунце што плови плавим равницама, међу модрим гребенима горо стасних планина. Поносан и горд као браник слободе, светионик у немирном даху времена, огањ свести која надакњује и разбистрава хоризонте будућности. Он, човек — див. Пробудио је песму која је замрла у ветру рафала. Стишао је бол усахлих речи на нашим уснама. Бол за 7.000 недужно убијених ђака, док смо гледали поломљена крила Петог б — две истргнуте латице са цвета који је безбрижно растао у нашем свету. Бол док смо текли кроз Сутјеску и Неретву, док смо живели у Кадињачама, Козарима, Дрварима, игманским маршевима, док смо ходали леденим стазама натопљеним крвљу.

Он је пружио руку да славоуком другарства споји нежна срца, да избрише кржаве сузе са уморних лица, да нахрани људе гладне слободе, да небу пошаље звезде из својих очију, да се воде напију његове љубави.

Донео је свитања на својим рукама, црвене пулолке ружа на својим уснама. Донео је срећу на својим грудима, мир у очима и љубав у срцу. Осмехом је грејао промрзле погледе и укочене прсте модре од мраза. Доприneo је да уместо рата царује мир, да уместо мржње у срцима цвета љубав.

Један је човек срећи Слобода име дао, окувао себе у звезде и вратио се у историју бесмртника. Он — наш Тито, грађанин света.

*Дизна Симикић, VIII
„С. Миљковић“
Брестовац*

БОР И ЊЕГОВА ОКОЛИНА

Бор је велики рударски и металуршки центар источне Србије и један од највећих произвођача бакра у Европи и свету. Бор и његова околина су били мало познати све до краја прошлог века, када је неколико домаћих и страних истраживача открило богата лежишта руде. На географским и привредним картама бележи се као град тек од 1947. године.

Главна обележје читавом досадашњем развоју овога краја дали су експлоатација руде и производња бакра. Од свог оснивања рудник је вршио велики утицај на привредни и друштвени развој целе борске општине. Тај утицај се осећао и осећа и у начину живота људи овога краја.

У прошлости су многи освајачи настрадали на Бор и одвлачили рударски зној и труд. Али непријатељ никада није успео да сломи отпор и слободарски дух људи.

Данас Бор пружа слику модерног града, нимало налик на некадашњу касабу са баракама у којима су становали ондашњи рудари. Он сада има све што је потребно за живот грађана, чак и више од тога. У последњем септембарском броју „Борских новости“ пише: „У граду и дванаест села, која чине борску општину, живи око 60 хиљада људи, од тог броја у самом Бору око 37 хиљада. Ударничким радом 22 хиљаде запослених у борској општини је подигнуто мноштво објеката друштвеног стандарда: модеран град, села са приближно једнаким условима живота као у граду, девет основних, две школе средњег усмереног образовања, Технички факултет, забавишта и обданишта за сву децу предшколског узраста, основна музичка школа, Студентски дом, Дом културе, Градска библиотека, Музеј рударства и металургије, трговински и угоститељски објекти, саобраћајнице, рекреативни центар, Борско језеро, Брестовачка бања, Медицински центар, спомен-обележја... У Бору данас сложено живи око 27 нација и националности.

Историја Бора почела је производњом бакра, бакар је будућност овога града“.

*Виолета Трајковић, VI
Александра Јањић
„29. новембар“*

НАШИ ПРИЈАТЕЉИ

„ПИОНИР“

„Пионер“, лист ученика основних школа општине Лесковац, награђен је у такмичењу „Тражимо најбољи школски пионерски лист“ Златном плакетом за изузетан квалитет листа у току школе ке 1981-82. године.

Објављујемо неколико прилога по свом избору.

ПАЛИ СУ, А БИЛИ МАЊИ ОД ПУШКЕ

Било их је стотину, било их је хиљаду, било их је више хиљада, а били су мањи од пушке. Били су оличење једне младости. Били су, а више их нема. Њихова срца у нама куцају, њихов живот живимо ми.

Могли су и даље да живе, могли су, али нису хтели, нису желели. Јер, знали су: живот док их туђин гази — није живот. Пали су да би живели.

И зато — хвала им. Хвала бомбашу, хвала куриру, хвала борцу — пиониру. Хвала свима који су пали и за нашу слободу животе дали, за слободу коју нису дочекали, али за коју су живели.

Драган Тасић, VII-1
ОШ „25. мај“ — Велико Трњане

ДЕЦА СВЕТА, СЛОБОДА, МИР

Хајде да се ухватимо у коло,
да колом опашемо земљину куглу,
да рат извргнемо руглу.

Хајде, децо, да се играмо
и о слободи певамо весело.

Нека се развије коло мира, коло среће,
нека деца буду земљи најлепше цвеће.
Хајде да братски поделимо банане и нар
нека сваком детету света
слобода буде наш дар.

Свако дете нека весело проводи дане,
нека се игра шири на све стране.

Нека се чује весела песма,
нека пријатељство потече као река.

Дивна Прокић, VII-4
ОШ „Вук Караџић“ — Лесковац

„ЖУБОРЕЊА“

„Жуборења“, лист ученика Основне школе „Милинко Кушић“ из Ивањице, добио је на прошлогодшњем такмичењу „Тражимо најбољи школски пионерски лист“ награду за најуспешнију сарадњу са другим пионерским листовима.

ПЕСМА О ТИТУ

(Акро-стих)

Једном у Загорју, роди се дечак.
Очи му заискрише пламеном слободе,
Син је највећи ове земље,
И великан нашег века
Први је повео народ на прави пут.

Борио се за лепше сутра.
Рођеној земљи снагу је дао.
О њему су исписане књиге.
Заувек остаће у нашим срцима.
Весна Бојовић, VI-5

МИР — ПЕСМА ЦЕЛОГ СВЕТА

Поручујем свим народима света!
Онима одраслима који о томе одлучују:
Желим да деца света живе у миру.
Слободно да шетају улицама свога града.
Да не буду гладни, већ срећни и задовољни.

Да безбрижно граде куле од песка.
Да уз родитеље одрастају у свом дому.
Омладина да гради фабрике, пруге и мостове.

Да у свакој земљи ничу нови градови.
Да светом плови брод братства и јединства.

Мир и равноправност свих народа света.

Престаните да израђујете оружје
Које уноси немир и доноси несрећу народу.
И тим средствима саградите деци школе.

Поручујем свим народима света!
Ја, дете из једне земље младости,
из земље где влада слобода и мир,
где сви живе и раде срећни и задовољни,
земље која се зове „Титова Југославија“.
Снежана Куч, VII-5

РЕШЕЊЕ КВАДРАТА У ОВОМ БРОЈУ:

ВОДОРАВНО И УСПРАВНО: 1. Маркс, аларм,
рампе, Крпан, смена.

НА РАСКРШЋУ

ВОЛИМ МЕДИЦИНУ

Месец октобар. Покоји жути лист и варљиви зраци сунца. Тек је почетак школске године, али време брзо пролази. Доћи ће и тај тренутак када ћу се наћи на раскршћу најважнијег животног проблема, пред будућим позивом — животном дилемом. Којим путем кренути? То је брига сваког младог човека, треба исправно оценити своје склоности и могућности да касније не буде лугања и разочарања.

О томе много размишљао и двоумим се, као и сваки млад човек који тек треба да закорачи у свет одраслих. Ипак, осећам да ме највише привлачи медицина. И што сам више зрелија, примећујем да је то опредељење најисправније и најхуманије.

Станојка Захитовић (V, Пета основна школа): ПОМОЋ РАЊЕНИЦИМА

Колико људи нестаје само у једној секунди! О многим болестима сам читала и слушала. Често сретнем своје познанике како се жале на поједине болести и ране, а нема им помоћи и лека. Чудно је то, колико је човек успео да свој живот технички усаврши, а да, ипак, има још области пред којима стоји немоћно. Некад се поколеbam и помислим да би боље било да себи изабем

рем неки други позив, али ме та мисао брзо напусти чим чујем вапај неког болесног човека или детета, којима је лекар једини спас и нада.

Можда ћу и ја кроз неколико година радити у некој болници нашег града. Лепо је шетати дугачким и чистим болничким ходницима са слушалицама око врата, у белом мантилу и вршити најхуманију услугу. Улазићу из собе у собу и храбрити своје болеснике, јер ниједан од њих не сме да изгуби веру у живот.

Знам како бол може да обесхрабри човека, па био тај бол у срцу или на прсту. Тешко и претешко је гледати човека на смрти или како се превија у болу и грчу, али нема лепшег сазнања и узвишенијег осећања да си некоме пружио помоћ кад му је најпотребнија.

Ето, покушаћу да ово што волим и остварим, а када будем успела — нећу се кајати.

Весна Митровић, VIII
„Вук Караџић“

ОД 18. ОКТОБРА ДО 19. НОВЕМБРА

„ШКОЛСКИ ЧАС 82“

И ове јесени, по седми пут, редакција „Политике“ организује велику акцију „Школски час '82“. Такмичарски део акције званично почиње 18. октобра и трајаће до 19. новембра.

Јесен 1976. године означила је скроман почетак акције која је постепено прерасла у својеврстан контакт листа са ђацима, наставницима и родитељима.

У прошлогодишњем „Школском часу“ учествовало је 517 основних и средњих школа из свих крајева Југославије са више од 50 хиљада ученика.

Поред такмичарског дела у коме ће се ученици огледати у најразличитијим наставним областима — књижевности, историји, астрономији, музици, спорту, општеној одбрани — у оквиру „Школског часа“ организоваће се округли столови, отворени интервјуи, објављиваће се репортаже о животу ученика и наставника, ђачки прилози и све оно о чему би сами ученици желели да читају на страницама „Политике“...

(„Политика“, 1. IX 82)

Наше биро

ЗАЛАЗАК СУНЦА

Жуто ужарено сунце полако се ближи западу. Своје последње зраке расипа по пољу и нежно милује распеван свет. Гледам ту усјајану лопту док полако плови по плавом своду, а мисли ме одводе некуд далеко. Свуд околу чује се нежни цвркулт птица, које весело певају своју чаробну песму. Природа се смирује и полако спрема на починак.

Стојим на једном брежуљку и замишљено пратим ту златну лопту, док ми благи поветарац нежно милује лице. У даљини се пружају венци непрегледне планине, обасути златним зрацима сунца које већ залази. По небу плови само покоји мајушни облачак. Листићи лага на трепере на благом поветарцу, који весело изводи своју вечерњу игру.

Сунце се већ смирило иза далеких брда и планина, а на небу је остало само пурпурно руменило које ми обасипа лице и прелива се на све стране, као шарене дугине боје. Планински врхови се више не злате, сада су обасути руменим сјајем. Руменило се полако губи и небо постаје модроцрвено. На истоку се већ појављује понека звезда која стидљиво жмурка својим сјајним очима. Све то усхићено посматрам док одзива тихи жубор речнице у близини. Она је журила свом ушћу све даље, некуд далеко од овог места. Нисам ни приметила да се скоро смрачило. Руменило се сасвим изгубило. Остали су само светли трагови које је мрак ускоро прогутао.

Полако сам корачала. Била сам обасута неком топаином коју ми је поклонио незаборавни залазак сунца.

Невенка Чорболоковић
Брестовац

РЕШЕЊЕ ПИРАМИДЕ У ОВОМ БРОЈУ:

ВОДОРАВНО: С, Се, лес, село, после, сопила, епсилон.

○ ○ ○

РЕШЕЊЕ ИСПУЊАЉКЕ У ОВОМ БРОЈУ:

ВОДОРАВНО: пошта, Ненад, титан, ратар, радар.

ВЕЧЕ НА РЕЦИ

Полако шетам пространом ливадам крај реке. Иако је било вече, нисам обраћала пажњу на своју усамљеност јер ме је дивна околина привлачила својим чарима, које јој је вече даривало. У близини не беше ничега, сем стеновите обале о коју су ударили немирни таласи. Још само преостали зраци сунца укрштани су се са хитрим таласићима реке који су пенушаво шумели. Пришла сам до обале и наслонила се на једно старо дрво, чија је крошња скоро миловала валовито лице светле реке. Свежина која се мешала са разним звуцима ноћних животиња и вечерњом песмом птица заплускивала ме и давала нову снагу да уживам у бескрајној игри државних таласа. Понека капљица, која се одвоји из немирне игре, тако свежа, мала и жива, падне ми на лице и враћа ме у стварност, у живот и лепоту овог предела.

Жубор реке одзивао је у даљини и мешао се са песмом вечерњег ветра који се огласио из оближњег пропљанка. Каткад, неки талас денесе до обале листић, који је допливао из далека, и зауставља га поред мојих ногу. Гледам у њега, док лагано поиграва на површини, и размишљам о пролазности животога. Ето, и тај листић је био на грани и весело лепршао, а сада га носи праховита река и удара о стење. Ипак, живот тече даље.

Са тим утиском кренула сам кући. До касно у ноћ размишљала сам о свему што сам ове вечери доживела на реци, онда сам полако утонула у сан.

Дивна Бабић, VIII
Брестовац

ИЗ РИЗНИЦЕ НАРОДНОГ БАСНОСЛОВЉА

МОЈ ХОБИ

Још од малих ногу волим да слушам народне шале и приповетке, посебно сам одушевљен умотворинама из мога краја. Оне су веома лепе и поучне. Највише сам прича чуо од једног човека, старог преко 80 година. Лично ми је на огромну књигу најлепших бајки. И сам није знао колико таквих прича зна.

Старина је често са својим магарцем пролазио поред моје куће, радо је навраћао код мене да види шта радим. Ја сам се сваком сусрету са њим радовао и молио га да ми исприча неку причу. Није се томе противио, насмејао би се, мало замислио и отпочео да прича приче из давнина. Он је своје приче причао са великим уживањем, полако и течно. Пред мојим очима ређале су се најлепше слике, дрхтао сам за животе разних јунака и без даха очекивао крај. Обично су побеђивали јунаци на чијој сам страни био.

Чуо сам велики број занимљивих прича. Пошто нисам могао да све запамтим, почео сам да их записујем. Уједно, то бележење је постао мој хоби. Имам посебну свеску у коју уносим сваку причу коју чујем. До сада сам сакупио око 50 прича и неколико народних песама. Најпре пажљиво слушах причу, па је прибележим у својој свесци. Многе сам упамтио и није било потребно записивање. Сада радо причам те приче својим друговима и они ме пажљиво слушају.

Записао сам велики број оригиналних прича, називе неких од њих могу навести. То су: „Змијски цар“, „Седам планина од живе“, „Ђавољи син“, „Младо Циганче“, „Човеков живот“, „Човек од гвожђа“ и друге. Доста сам радознас и сваког старијег човека из комшилука питам да ми исприча неку стару причу. Вероватно ћу убудуће прикупити још коју и жарка ми је жеља да нека буде објављена у нашем ђачком листу.

Зоран Врчежић, VI
„Станоје Миљковић“

„ЖИВИ ПОП БЕЗ БРИГЕ“

У једном селу живео мудри поп Милоје. На његовим вратима је писало: „Живи поп без бриге“. И заиста је поп Милоје живео без бриге. Ништа га није мучило и није имао никаквих тегоба у животу. Зачу за то владар тога краја, па се јако зачуди какав је то поп који живи без бриге. Једнога дана владар га позва к себи и реши да му постави неколико питања. Ако ли му не одговори у року од недељу дана, он ће га погубити.

Прво што је владар хтео да зна, беше: колико длака има на репу његовог коња? И друго, колико кофа воде има у мору?

Отада се живот попа Милоја изменио. На вратима је сад писало: „Живи поп са бригом“. Нит је јео, нит је спавао. Бринуо се како да одговори на постављена питања. Једнога дана док је, као и обично, замишљен шетао пред кућом, приђе му један сељак, кога су у селу сматрали лудаком, па га упита: „Шта је то с тобом, брате Милоје? Нешто си ми много забринут. Реци шта те мучи, можда могу да ти помогнем!“

Поп се сетно насмеши, како може један лудак да му помогне, па ипак му се изјада све како је и шта је. Лудак се на то насмеја и рече попу да ништа простије од тога. „Кад те он упита колико длака има његов коњ на репу, ти му кажи неки велики број. Ако ли ти не верује, нек изброји сам. А и са морем учини исто“ рече лудак, па оде смејући се поповој недомишљато-сти.

(Превод са влашког језика)

Дивна Симикић, VIII
„Станоје Миљковић“

УЗ М* РЪБ* НК*

ИЗГУБЉЕНА БИТКА

Уф, шта ми се јуче десило! Због убеђења моје маторе да пре подне нисам ни пипнула књигу (што је, у поверењу да вам кажем, сасвим тачно), настао је прави урнебес око стола у радној соби. Немоћна да докажем своју „невиност“, испустила сам из руку, под утицајем пренапрегнутог нервног система, дизгине разума и из уста ми је излетела једна реч за коју нисам овлашћена да је кажем, а која је на моју маторку деловала попут сврбећег прашка.

Најпре смо одмеравале снаге, а онда сам ја почела да се одмичем, а она да се примиче, док се све то није претворило у безглаву јурњаву по стану. Она ме је пуким случајем ухватила и ... Из битке сам изашла са поражавајућим последицама: једним расклиматаним зубом,

надулим оком и почупаном косом. Али могло је бити и горе. Бар ми је глава остала читава, иако је личила на све друго само не на моју главу.

Видите, хтела сам да вам само покажем мој тужан пример, јер, враг би га знао, ако не предузмете нешто брзо у кућном васпитању, и вама се исто пише. Иако нисам у најбољој форми, за оне што лебде у облацима, даћу један практичан савет.

Знам ја како је то: таман седнеш да набубаш историју, кад сетиш се да његово име почиње на И, и зачас ти је, уместо косовске битке, пред очима Он, и то на квадрат. Просто да излудиш. Ево, за овакве (м)ученике препоручујем дуге разговоре са родитељима и наставницима о томе како сте ви сада у пубертету — па, нормално, прва љубав, седми кеџ и то тако.

Бао, драги моји!

Јасмина

ТОП — ЛИСТА

1. Обична љубавна пјесма — АЕРОДРОМ
2. Царица Цигана — АТОМСКО СКЛОНИШТЕ
3. Мајстор за пољупце — ЗАНА
4. Шелла — ДИВЉЕ ЈАГОДЕ
5. Мед и млеко — АТОМ-3
6. Моје дневне параноје — ПАРНИ ВАЉАК
7. Срећо, реци — МАЈА ОЦАКЛИЈЕВСКА
8. Позив на плес — АЗРА
9. Заборављена драга — ЛАБОРАТОРИЈА ЗВУКА
10. Кенозоици — ИДОЛИ

Припремили за „Јасмин“:
 Душница Радуловић, VIII
 Лидија Јовановић, VIII
 „Вук Караџић“

о о о

ОБИЧНА ЉУБАВНА ПЈЕСМА

Ако желиш замисли да пјевам ти о нечему другом,
 о нечем што си давно можда хтјела чути:

о љубави што траје цјели живот, о вјерности,
 о браку и о срећи, односу гдје никад ништа

не поквари нетко трећи.

Ја никад нисам знао писат љубавне романе
 јер драже ми је оно што у две-три ријечи стане
 и зато ме не гледај тако и не зјевај,
 знам да ти је досадно, ал' ипак само пјевај:
 обичну љубавну пјесму, обичну љубавну ствар
 што краја нема, а ни почетка...

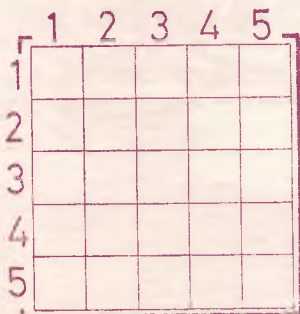
Ја знам да ова пјесма неће никад промјенит свијет,
 и исто тако знам да од ње људи неће живјет боље,
 ал' можда неком ипак бит ће драга и сигурно
 забранити је нитко неће, јер у њој нема ништа
 што на неку другу страну креће.

Одавно већ нестали су наши улични хероји,
 сватко гледа своје, сватко тера своје.
 И зато ме не гледај тако и не зјевај,
 знам да ти је досадно, ал' ипак само пјевај:
 обичну љубавну пјесму, обичну љубавну ствар
 што краја нема, а ни почетка...

Сунчица Манзаловић, VII
 „3. октобар“

КВАДРАТ

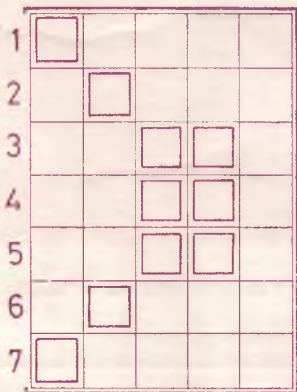

ВОДОРАВНО И УСПРАВНО: 1. Творац научног социјализма, Карл, 2. Узбуна, 3. Брана на прузи (мн.), 4. Главна личност истоименог дела Франца Левстика („Мартин”), 5. Смењивање.

Иван Љубичић, VI
„Бранко Радичевић”

ИСПУЊАЉКА

ВОДОРАВНО: 1. Наш прослављени кошаркаш, Јосип, 2. Радник у руднику, 3. Део куће између две таванице, 4. Кинар, скулптор, 5. Лака двоколица у земљама Далеког истока, 6. Град на ушћу Купе у Саву у Хрватској, 7. Тепих, сар.

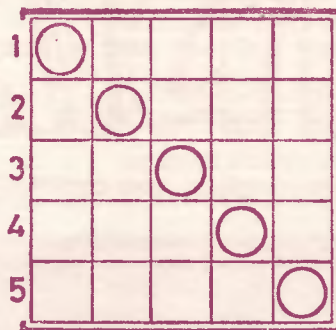
Исправним решењем, у посебно означеним колонама, добија се име и презиме нашег познатог књижевника, чије име носи школа у Кривељу.

К. Иванов

Енигматску страницу припрема и уређује:
Крста Иванов, дипл. инж. руд.

ИСПУЊАЉКА

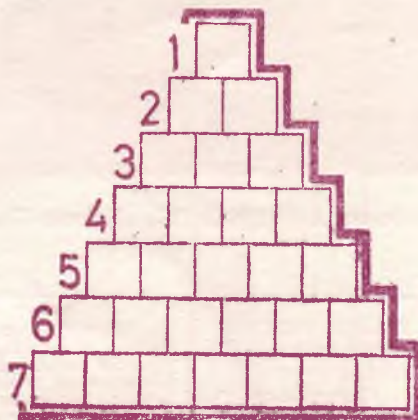
ВОДОРАВНО: 1. ПТТ—установа, 2. Име атлетичара Стекића, 3. Хемијски елемент (Ti), 4. Земљорадник, орач, 5. Справа за мерење прекорачене брзине возила на путу.

Правилним решењем, у посебно означеним пољима, добија се име писца Кочића („Јазавац преа судом”).

Виолета Трајковић, VI
„29. новембар”

ПИРАМИДА

ВОДОРАВНО: 1. Хемијска ознака за сумпор, 2. Хемијска ознака за селен, 3. Врста порозне стене, 4. Мање људско насеље, 5. Касније, доцније, 6. Дрвени народни дувачки инструмент, 7. Пето слово грчке азбуке.

Најдан Симоновић
Шарбановац

МОЈ ГРАД

Са заласком сунца се злати
као осмех упућен тати.

Некада су му зоре плаве
као прве љубичице када се јаве.

Када је димњак љут,
град губи вео сунчан и жут.

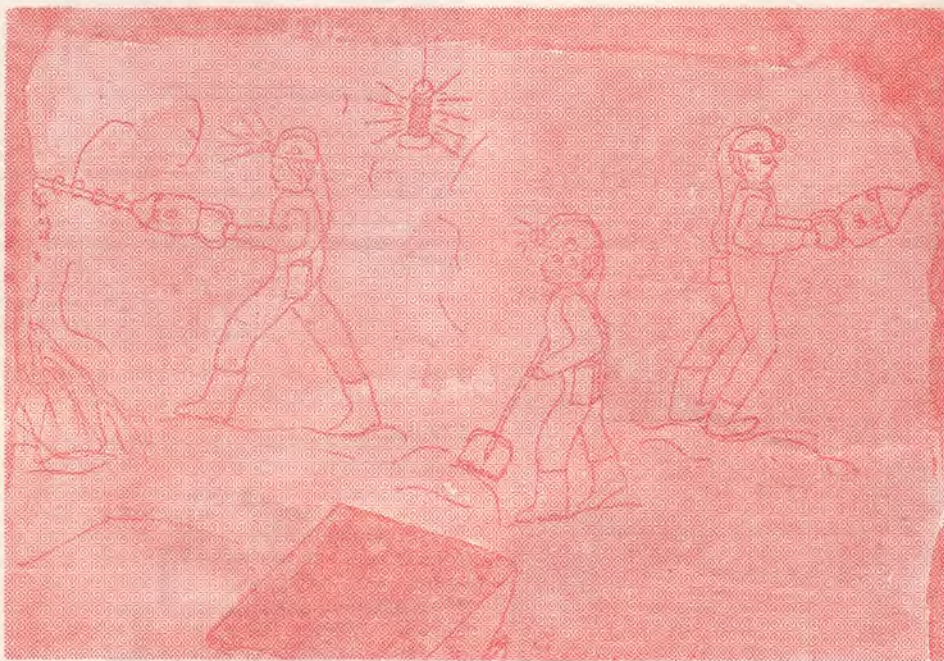
Тада га сивило прошара
па личи на граво лице рудара.

Град у коме растемо
уста су што шапућу о срећи,
сваким даном расте све већи и већи

У мом граду
помешана је тишина и бука.

Волим га,
јер ту је у поздрав испружена
мога друга рука.

Дарко Пушица, VI
„3. октобар“

Слободан Давидовић (VI, „Бранко Радичевић“): РУДАРИ МОГА ГРАДА

ГЛАВНИ УРЕДНИК:
Драгана Аламовић, VIII
Одговорни уредник:
Владимир
Стојилковић, проф.

ЈАСМИН

УРЕДНИЦИ:

Дивна Симикић, VIII
Зорана Станојевић, VII
Жақлина Манић, VIII
Љубица Николић, VIII

Лист ученика основних школа општине Бор. Излази једанпут месечно у току школске године уз финансијску помоћ самоуправних интересних заједница за основно образовање, културу, информисање и запошљавање. Уређивање листа, лекторисање текстова, техничко уређивање, коректуру и остале послове око излажења листа обавља Редакциони одбор ученика: Тајјана Апостоловски (VIII, „Вук Караџић“), Наташа Бајчетић (VI, „Вук Караџић“), Маријана Милетић (VII, „Бранко Радичевић“), Милош Рајјзнер (VI, „Б. Радичевић“), Беба Валчић (VII, „Б. Радичевић“), Виолета Трајковић (VI, „29. новембар“), Сунчица Манзаловић (VII, „3. октобар“), Дејан Николов (V, „3. октобар“), Летка Мајовски (VIII, Пета основна школа), Јасмин? Ристић (V, „Станоје Милковић“, Брестовац), Музафера Хаали (V, Злот) и Наташа Огашановић (VIII, Кривељ). Рукписи, фотографије, цртежи и други прилози за лист не враћају се. Адреса: „Јасмин“, Дом пионира, 19210 Бор
О Метер: Живко Миновски О Тираж: 6.000 примерака О Штампана: Штампарија „Бакар“ — Бор.